

“मीठे बच्चे- तिमीले गृहस्थ व्यवहारमा रहेर सबै सँग सम्बन्ध निर्वाह गर्नु पर्छ। एक पटक बेहदको सन्यास गरेर २१ जन्मको प्रारब्ध बनाउनु छ।”

प्रश्न:- हिँड्दा-डुल्दा कुनचाहिँ एउटा कुरा याद रह्यो भने पनि तिमी रूहानी यात्रामा हुन्छौ?

उत्तर:- हिँड्दा-डुल्दा याद रहोस्- हामी कलाकार हौं, हामी अब फर्केर घर जानु छ। बाबाले यही याद दिलाउनु हुन्छ- प्यारा बच्चाहरू! म तिमीलाई वापस लिएर जान आएको छु। यस स्मृतिमा रहनु नै मनमनाभव, मध्याजीभव हो। यही रूहानी यात्रा हो, जुन तिमीलाई बाबाले सिकाउनु हुन्छ।

प्रश्न:- सद्गतिको लक्षण के हुन्?

उत्तर:- सर्वगुण सम्पन्न, १६ कला सम्पूर्ण... यो जुन महिमा छ, यही सद्गतिको लक्षण हुन्, जुन तिमीलाई बाबाद्वारा प्राप्त हुन्छ।

गीत:- धीरज धर मनुवा...

ओम् शान्ति। बच्चाहरूलाई नम्बरवार पुरुषार्थ अनुसार थाहा छ- अब पुरानो नाटक पूरा हुन्छ। दुःखको दिन बाँकी केही घडी छ, फेरि सदा सुख नै सुख हुन्छ। जब सुखको बारेमा थाहा हुन्छ, बुझिन्छ- यो दुःखधाम हो। दुवैमा धेरै अन्तर छ। अहिले सुखको लागि तिमीले पुरुषार्थ गरिरहेका छौ अथवा श्रीमतमा चलिरहेका छौ। कसैलाई पनि यो बुझाउन धेरै सहज छ। अब बाबाको पासमा जानु छ। बाबा लिन आउनु भएको छ। गृहस्थ व्यवहारमा रहेर कमल फूल समान पवित्र रहनु छ। सम्बन्ध अवश्य निर्वाह गर्नु पर्छ। यदि तोड निभाएनौ भने मानौं संन्यासी जस्तै भयौ। जसले सम्बन्ध निर्वाह गर्दैनन्, त्यसलाई निवृत्ति मार्ग अथवा हठयोग भनिन्छ। अहिले भगवान्ले राजयोग सिकाउनु हुन्छ, जुन हामीले सिक्छौं। हिन्दुहरूको धर्म शास्त्र हो गीता। अरूको धर्म शास्त्र के के छन्, हाम्रो कुनै सम्बन्ध छैन। संन्यासीहरू प्रवृत्ति मार्गवाला होइनन्। उनीहरूको हो हठयोग, घरबार छोडेर जंगलमा जानु। उनीहरूले जन्म बाई जन्म सन्यास गर्नु पर्छ। तिमी गृहस्थ व्यवहारमा रहेर एक पटक सन्यास गर्छौ, फेरि २१ जन्म त्यसको प्रारब्ध पाउँछौ। उनीहरूको हो हदको सन्यास, तिमी हो बेहदको सन्यास। तिमी राजयोगको त धेरै गायन छ। भगवान्ले राजयोग सिकाउनु भएको थियो। भगवान् उच्च भन्दा उच्चलाई नै भनिन्छ। श्रीकृष्ण भगवान् हुन सक्दैनन्। बेहदका बाबा हुनुहुन्छ नै निराकार। बेहदको बादशाही उहाँले नै दिन सक्नुहुन्छ। यहाँ गृहस्थ व्यवहार सँग घृणा गरिदैन। बाबा भन्नुहुन्छ- यो अन्तिम जन्म गृहस्थ व्यवहारमा रहँदै पवित्र बन। पतित-पावन कुनै संन्यासीलाई भन्न सकिँदैन। उनीहरूले पनि पावन दुनियाँ चाहन्छन्। त्यो दुनियाँ एउटै छ, जसको लागि पतित-पावन बाबालाई बोलाउँछन्। उनीहरू गृहस्थ व्यवहारमा नै हुँदैनन् त्यसैले देवताहरूलाई पनि मान्दैनन्। उनले कहिल्यै राजयोग सिकाउन सक्दैनन्। न बाबाले कहिल्यै हठयोग सिकाउन सक्नुहुन्छ। यो बुझ्ने कुरा हो।

अब दिल्लीमा विश्व सम्मेलन हुँदैछ। वहाँ यो सम्झाउनु पर्छ, लिखतमा दिनु पर्छ। लिखतमा भयो भने सबैले बुझ्छन्। अहिले हामी हौं उच्च भन्दा उच्च ब्राह्मण कुलका। ती हुन् शूद्र कुलका। हामी हौं आस्तिक। ती हुन् नास्तिक। उनीहरू हुन् ईश्वरलाई नचिन्नेवाला। हामी हौं ईश्वर सँग योग राख्नेवाला। त्यसैले मतभेद

छ नि। बाबा नै आएर आस्तिक बनाउनु हुन्छ। बाबाको बनेपछि बाबाको वर्सा मिल्छ। यो धेरै पेचिलो कुरा हो। पहिला सुरुमा त बुद्धिमा बसाउनु पर्छ— गीताको भगवान् परमपिता परमात्मा हुनुहुन्छ। उहाँले नै आदि सनातन देवी-देवता धर्म स्थापना गर्नु भएको थियो। देवी-देवता धर्म नै मुख्य हो। हिन्दुहरूले आफ्नो धर्मलाई बिर्सेका छन्। यो पनि तिमीलाई थाहा छ— ड्रामा-अनुसार आफ्नो धर्म भुल्नु नै छ, तब त बाबा आएर फेरि स्थापना गर्नुहुन्छ। नत्र बाबा आउनु हुन्छ कसरी? भन्नुहुन्छ— जब-जब देवी-देवता धर्म प्रायः लोप हुन्छ, तब म आउँछु। प्रायः लोप पनि अवश्य हुनु छ। भन्छन्— बयलको एउटा खुट्टा टुटेको छ, बाँकी ३ खुट्टामा खडा छ। मुख्य हुन् नै ४ धर्म। अहिले देवता धर्मको खुट्टा टुटेको छ अर्थात् त्यो धर्म लोप भएको छ। त्यसैले वरको वृक्षको उदाहरण दिइन्छ— फाउन्डेशन सडेको छ बाँकी हाँगा-बिगा खडा छन्। त्यस्तै यिनमा पनि फाउन्डेशन देवता धर्मको छँदै छैन। बाँकी मठ पंथ आदि धेरै खडा छन्। तिमी बुद्धिमा अहिले सारा प्रकाश छ।

बाबा भन्नुहुन्छ— तिमी बच्चाहरूले यस ड्रामाको रहस्यलाई बुझिसकेका छौ। सारा वृक्ष पुरानो भएको छ। कलियुगपछि सत्ययुगलाई आउनु छ अवश्य, चक्रलाई घुम्नु छ अवश्य। बुद्धिमा राख— अब नाटक पूरा भयो, हामी गइरहेका छौं। हिँड्दा-डुल्दा यो याद रहोस्— अब हामी फर्केर जानु छ। मनमनाभव, मध्याजी भवको पनि यही अर्थ हो। कुनै पनि ठूलो सभामा भाषण आदि गर्दा यही सम्झाऊ— परमपिता परमात्माले फेरि भन्नुहुन्छ— हे प्यारा बच्चाहरू! देह सहित देहका सबै धर्म त्यागेर आफूलाई आत्मा सम्झेर बाबालाई याद गर्नु भन्ने पाप दग्ध हुन्छन्। म तिमीलाई राजयोग सिकाउँछु। गृहस्थ व्यवहारमा कमल फूल समान बनेर मलाई याद गर। पवित्र बन, ज्ञानलाई पनि धारण गर। अहिले सबै दुर्गतिमा छन्। सत्ययुगमा देवताहरू सद्गतिमा थिए। फेरि बाबा आएर सद्गति गर्नुहुन्छ। सर्वगुण सम्पन्न, १६ कला सम्पूर्ण... यी हुन् सद्गतिको लक्षण। यो लक्षण कसले दिन्छ? बाबाले। उहाँको फेरि लक्षण के हुन्? उहाँ ज्ञानको सागर, शान्तिको सागर... हुनुहुन्छ। उहाँको महिमा बिल्कुल अलग छ। यस्तो होइन सबै एकै हो। एक बाबा हुनुहुन्छ, हामी सबै आत्माहरू बच्चाहरू हौं। अहिले नयाँ रचना रचिन्छ। हामी प्रजापिता ब्रह्माका सबै सन्तान हौं। तर उनीहरूले यी कुरालाई बुझ्न सक्दैनन्। ब्राह्मण वर्ण सबैभन्दा उच्च हो। यहाँको नै वर्ण गाइन्छ। ८४ जन्म लिँदा यी वर्णहरू पास गर्नु पर्ने हुन्छ। ब्राह्मण हुन्छन् नै संगममा। शान्ति त धेरै राम्रो हो। शान्तिको हार त गलामा परेको छ। एक रानीको कथा छ। अहिले शान्तिधाम आफ्नो घर धेरै याद आउँछ। चाहन्छन् सबैले, शान्तिधाममा जाऔं तर बाटो कसले बताउने? शान्तिको सागर बाबा सिवाय कसैले बताउन सक्दैन। बाबाको महिमा राम्रो छ। शान्तिको सागर, आनन्दको सागर... मनुष्य सृष्टिको बीजरूप, कति रात दिनको फरक छ। कृष्णलाई सृष्टिको बीजरूप भन्न सकिँदैन। बाबाको महिमा नै अलग छ। सर्वव्यापी भन्नाले महिमा सिद्ध हुँदैन। यस्तो पनि होइन परमात्मा बसेर आफ्नो पूजा गर्नुहुन्छ। परमात्मा सदैव पूज्य हुनुहुन्छ, उहाँ कहिल्यै पुजारी बन्नु हुन्न। माथिबाट जति पनि आउँछन्, ती पूज्यबाट पुजारी बन्छौं। प्वाइन्ट त धेरै छन्। अहिले हेर, आउन त कति धेरै आउँछन्। तर निस्कन्छन् करोडौंमा कोही किनकि लक्ष्य उच्च छ। प्रजा त धेरै बनिरहन्छन्। तर करोडौंमा कोही मालाको दाना बन्छन्। नारदको उदाहरण... तिमीले आफ्नो अनुहार हेर— लक्ष्मीलाई वरण गर्न लायक बनेको छु? राजा त थोरै बन्छन्। एक

राजाका धेरै प्रजा बन्छन्। पुरुषार्थ गर्नुपर्छ— उच्च बन्न। राजाहरूमा पनि कुनै ठूलो राजा, कुनै सानो। भारतवर्षमा कति राजाहरू छन्, कति राजाई चल्दै आउँछ। सत्ययुगमा पनि धेरै राजाहरू, महाराजाहरू हुन्छन्। महाराजाहरूका फेरि राजकुमार राजकुमारी पनि हुन्छन्। उनको पासमा धेरै सम्पत्ति हुन्छ, राजाहरूको पासमा कम सम्पत्ति हुन्छ। अहिले छ प्रजाको प्रजामाथि राज्य। अहिले राजधानी स्थापना भइरहेको छ। यो हो श्री लक्ष्मी-नारायण बन्ने ज्ञान। त्यसको लागि नै तिमीले पुरुषार्थ गरिरहेका छौ। सोधिन्छ— लक्ष्मी-नारायणको पद पाउने वा राम-सीताको? सबैले भन्छन्— लक्ष्मी-नारायणको। बाबा सँग पूरा वर्सा लिन्छौं। अद्भुत कुरा छ, अन्त कुनै ठाउँमा यो कुरा छैन। न कुनै शास्त्रमा छ। अहिले तिमी बुद्धिको ताला खुलेको छ। बाबा सम्झाउनु हुन्छ— हिँड्दा डुल्दा आफूलाई कलाकार सम्झ। अब हामी फर्केर जानु छ, यो सदैव याद रहोस्— यसलाई नै मनमनाभव, मध्याजी भव भनिन्छ। बाबा घरी-घरी याद दिलाउनु हुन्छ— प्यारा बच्चाहरू! तिमीलाई वापस लिएर जान आएको हुँ। यो हो रूहानी यात्रा। यो बाबा सिवाय अरु कसैले गराउन सक्दैन। भारतको महिमा पनि गर्नु पर्छ। यो भारत होलीएस्ट लेण्ड हो। सर्वका दुःख हर्ता सुख कर्ता, सर्वका सद्गति दाता बाबाको बर्थ प्लेस हो। उहाँ बाबा नै सबैका मुक्तिदाता पनि हुनुहुन्छ। यो सबैभन्दा ठूलो तीर्थ स्थान हो। भक्तहरू शिवको मन्दिरमा त जान्छन् तर उहाँ बाबालाई चिनेका छैनन्। गान्धीलाई चिनेका छन्, सम्झन्छन्— उनी धेरै राम्रा थिए, त्यसैले उनलाई गएर फूल चढाउँछन्। लाखौं खर्च गर्छन्। अहिले यस समय छ उनीहरूको राज्य। जो चाहे सो गर्न सक्छन्। यो त बाबा बसेर गुप्त रूपमा धर्मको स्थापना गर्नुहुन्छ। यहाँ पहिले देवताहरूको राज्य थियो। देखाउँछन्— असुरहरू र देवताहरूको लडाईं लाग्यो। तर यस्तो कुरा हुँदै होइन। यहाँ युद्धको मैदानमा मायामाथि जित प्राप्त गरे। मायामाथि जित त अवश्य सर्वशक्तिमान् बाबाले नै दिलाउनु हुन्छ। कृष्णलाई सर्वशक्तिमान् भनिदैन। बाबाले नै रावण राज्यबाट छुटाएर राम राज्यको स्थापना गरिरहनु भएको छ। बाँकी वहाँ लडाईं आदिको कुरा हुँदैन। कृष्णलाई सर्वशक्तिमान् भन्न सकिँदैन। अहिले देखिन्छ मनुष्यहरूमा सर्वशक्तिमान् क्रिश्चियनहरू छन्। उनीहरूले सबैमाथि जित हासिल गर्न सक्छन्। तर उनीहरू विश्वको मालिक बनून्, यो नियम छैन। यस रहस्य तिमीलाई नै थाहा छ। यस समय सर्वशक्तिमान् राजधानी क्रिश्चियनको छ। नत्र उनीहरूको संख्या सबैभन्दा कम हुनु पर्ने हो किनकि लास्टमा आएका हुन्, तर तीन धर्महरूमा यो सबैभन्दा तेज छ। सबैलाई हातमा लिएर बसेको छ। यो पनि ड्रामा बनेको छ। यिनीहरूद्वारा नै फेरि हामीलाई राजधानी मिल्नु छ। कथा पनि छ— दुई बाँदर आपसमा लडे मखखन तेस्रोलाई मिल्यो। उनीहरू आपसमा लड्छन्— मखखन तिमीहरूलाई मिल्छ। कथा त पाई पैसाको हो। अर्थ कति ठूलो छ। मनुष्यहरू कलाकार भएर पनि ड्रामालाई जानेका छैनन्। यस ज्ञानलाई बुझ्छन् फेरि पनि गरिबले। धनवाहरूले केही पनि बुझ्दैनन्। गरीब-निवाज पतित-पावन बाबालाई नै गायन गरिएको छ। अहिले यथार्थमा पार्ट खेलिरहनु भएको छ। ठूलो-ठूलो सभाहरूमा तिमीले सम्झाउनु छ। विवेकले भन्छ— बिस्तारै बिस्तारै वाह-वाह हुनेछ। अन्तिम समयमा डंका बज्नु छ। अहिले त बच्चाहरूमा ग्रहचारी बसिरहन्छ। लाइन क्लिएर छैन। विघ्न परिरहन्छन्। जति पुरुषार्थ गछौं, त्यति उच्च प्रारब्ध मिल्छ। पाण्डवहरूलाई ३ पाइला पृथ्वी पनि मिलेको थिएन— त्यो अहिलेको गायन हो। तर यो कसैलाई थाहा छैन— उनै फेरि विश्वको मालिक बन्छन्। यथार्थमा तिमी बच्चाहरूले अहिले जानेका छौ, यसमा अफसोस गरिदैन। कल्प पहिले पनि यस्तो भएको थियो।

ड्रामाको पटरीमा खडा रहनु छ। हल्लिनु हुँदैन। अब नाटक पूरा हुन्छ। जानु छ सुखधाममा। पढाइ यसरी पढ, जसबाट उच्च पद प्राप्त होस्। अच्छा!

मीठे-मीठे सिकीलधे रूहानी बच्चाहरूप्रति माता-पिता बापदादाको याद-प्यार एवं गुडमर्निङ्ग। रूहानी बाबाको रूहानी बच्चाहरूलाई नमस्ते। रूहानी बच्चाहरूको रूहानी बाबालाई गुडमर्निङ्ग, नमस्ते।

धारणाको लागि मुख्य सारः-

- १) कुनै पनि कुराको अफसोस गर्नु छैन। आफ्नो बुद्धिको लाइन सदा क्लिएर राख्नु छ। ग्रहचारीबाट आफ्नो सम्हाल गर्नु पर्छ।
- २) गृहस्थ व्यवहार सँग तोड निभाउनु छ, घृणा गर्नु हुँदैन। कमल फूल समान रहनु छ। आस्तिक बनेर सबैलाई आस्तिक बनाउनु छ।

वरदानः- स्वराज्यको साथ-साथै बेहदको वैराग्य वृत्तिलाई धारण गर्ने सच्चा-सच्चा राजर्षि भव

एकातिर राज्य र अर्कातिर ऋषि अर्थात् बेहदको वैरागी। यस्तो राजर्षिको कहीं पनि- चाहे आफूमा, चाहे व्यक्तिमा, चाहे वस्तुमा... लगाव हुन सक्दैन किनकि स्वराज्य छ भने मन-बुद्धि-संस्कार सबै आफ्नो वशमा हुन्छन् र वैराग्य छ भने पुरानो दुनियाँमा संकल्प मात्र पनि लगाव जान सक्दैन। त्यसैले स्वयंलाई राजर्षि सम्झनु अर्थात् राजाको साथ-साथ बेहदको वैरागी बन्नु।

स्लोगनः- समझदार ऊ नै हो, जो सबै आधार टुट्नु भन्दा पहिले एक बाबालाई आफ्नो आधार बनाउँछ।

मातेश्वरीजीको अनमोल महावाक्य

तिमी माता-पिता हामी बालक तिमी... अब यो महिमा कसको लागि गायन गरिएको हो? अवश्य परमात्माको लागि गायन गरिएको हो किनकि परमात्मा स्वयं माता-पिताको रूपमा आएर यस सृष्टिलाई अपार सुख दिनुहुन्छ। अवश्य परमात्माले कुनै समय सुखको सृष्टि बनाउनु भयो, त्यसैले त उहाँलाई माता पिता भनेर बोलाउँछन्। तर मनुष्यहरूलाई यो थाहा नै छैन- सुख के चीज हो? जब यस सृष्टिमा अपार सुख थियो, त्यतिबेला सृष्टिमा शान्ति थियो, तर अहिले त्यो सुख छैन। अहिले मनुष्यलाई यो चाहना अवश्य छ- त्यो सुख हामीलाई प्राप्त होस्, फेरि कुनैले धन पदार्थ माग्छन्, कुनैले बच्चा माग्छन्, कुनैले त फेरि यस्तो पनि माग्छन्- म पतिव्रता नारी बनूँ, मेरो पति बाँचिरहूँ, म विधवा नबनूँ। त्यसैले चाहना त सुखको नै रहन्छ नि। परमात्माले पनि कुनै समय उनीहरूको आश अवश्य पूर्ण गर्नुहुन्छ। सत्ययुगको समयमा जब सृष्टिमा स्वर्ग हुन्छ, त्यतिबेला वहाँ सदा सुख हुन्छ, जहाँ स्त्री कहिल्यै विधवा बन्दैनन्। त्यो आश सत्ययुगमा पूर्ण हुन्छ, जहाँ अपार सुख हुन्छ। बाँकी त यस समय हो नै कलियुग। यस समय त मनुष्यले दुःख नै दुःख भोग्छन्। बाँकी जब मनुष्य अति दुःख भोग्छन् अनि भनिदिन्छन्- प्रभुले दिएको मीठो मानेर भोग्नु छ। तर जब स्वयं परमात्मा आएर हाम्रो सारा कर्मको खाता चुक्ता गर्नुहुन्छ, त्यसैले नै हामी भन्छौं- तिमी माता पिता... अच्छा! ओम् शान्ति।